

Зімовая сесія на парозе. Як ты рыхтуешся да яе?

Пралетары ўсіх краін, аднаіцеся!

У партыйных
арганізацыях

З жыццём

звяраючы крок

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ
І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАВНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 37 (546) Субота, 14 снежня 1963 г. Цана 1 кап. Год выдання XVII-ы

„Пагаворым пра лекцыю...“

Такою фразою можна пачуць амаль на кожным пасяджэнні кафедры гісторыі філасофіі і логікі. Тут ужо стала традыцыяй с'стэматычна абмяркоўваць поспехі і недахопы ў выкладанні, сумесна рашаць надзённыя задачы вучэбнага працэсу.

Гэтымі днямі пасля калектыўнага наведвання лекцыі М. В. Рожына «Архітэктура як від мастацтва» на кафедры адбылася вялікая размова не толькі пра змест і метадычную каштоўнасць гэтай лекцыі, але і пра выкарыстанне наглядных дапаможнікаў на эстэтыцы, этыцы, навуковаму атэізму і на іншых дысцыплінах. У кастрычніку і лістападзе на пасяджэннях кафедры дэталёва абмяркоўваліся лекцыі дацэнта М. І. Крукоўскага («Фізічная прыгажосць чалавека»), старшага выкладчыка Р. М. Ільіноўскай («Індуктыўныя вывады») і дацэнта А. А. Біралы («Матэрыялізм Людвіга Фейербаха»).

Важна падкрэсліць, што кіраўніцтва кафедры (загядчык—доктар філасофскіх навук, прафесар І. М. Лушчыкі) актыўна прыцягвае аспірантаў да абмеркавання лекцыяў і іншых пытанняў. Яны навуцаюцца ў старэйшых таварышаў, як трэба працаваць над тэкстамі лекцыяў, як чытаць праграмы матэрыял студэнтам.

Кафедра гісторыі філасофіі і логікі спецыяльна абмеркавала пытанне аб падрыхтоўцы да правядзення экзаменацыйнай сесіі.

Першакурснікі рыхтуюцца

9 гадзін раніцы... У гэты момант пусцеюць калідоры вучэбных карпусоў універсітэта, сцхае гоман у прасторных аўдыторыях. Ідуць заняткі.

Пануе цішыня і ў корпусе, дзе займаюцца студэнты-біелагі. Заглянем у адну з аўдыторый. За шэрагамі акуратнымі столікамі, застаўленымі прэпаратамі, схліліся над мікраскопамі галовы. Гэта ў студэнтаў першай групы І курса ідуць практычныя заняткі па заалогіі бесхрыбетных. За адным са столікаў працуе в'етнамак До Тхі Жанг. Ішоац з ёй — беларускі студэнт Аляксандр Васжабоеў. За другім столікам Уладзімір Хомбак нешта тлумачыць двум в'етнамскім студэнтам. Ідзе дзелава размова, кашешне, шэптам, каб не перашкаджаць астатнім.

З цікавасцю вывучаюць студэнты прадстаўнікоў класа прасцейшых. Хутка ўжо залкі, а там — першая ў жыцці студэнцкая сесія.

Добра вывучаная тэорыя, падцверджаная на практыцы, павінна быць залогам таго, што экзамены будуць здадзены паспяхова.

У суседняй аўдыторыі праходзіць калектыў на анатоміі раслін у трэцяй групе І курса. Цыкава, дакладна аб будове клеткі расліны расказвае Антанна Лукіна. Адна за адной адказваюць В. Крымава, Г. Емяльянава, Т. Бандарчук і іншыя. Адказы поўныя, доорныя. Яшчэ б! Усё ж гэта добра знаёма, вывучана па практыцы, разгледжана пад мікраскопам.

З вялікай цікавасцю рыхтуюцца ў групах першакурснікаў да семінараў па гісторыі КПСС, да практыкумаў па хіміі. Падрыхтоўка да зімовай сесіі ідзе поўным ходам. Таму і ў чытальнай зале, і ў б.б.ліяцэцы, і ў кабінетах цяпер заўсёды можна сустрэць першакурснікаў біяфака.

Ж. ЛЯХАВА.

„Гістфак свой родны не забудзь!..“

Апошні званок... Як толькі ён празвінеў, усе студэнты пятага курса гістарычнага факультэта пад апладысментамі сабраўшыся ў зале студэнтаў малоошых курсаў і выкладчыкаў падняліся ка сцэну. Старасты курса Галкоўскі і Влалуці у апошні раз праверылі прысутных: Атрошчанка — ёсць, Барановскі — ёсць, Дзянісава — ёсць...

Усе ў зборы. Устанавілася цішыня. І раптам — знаёмая мелодыя. Ліля Краўчанка і Міша Ткачоў запелі студэнцкую песню, закружыліся ў танцы пары.

«Если б из тысячи квартир Мне сейчас любовь предложили, Я бы взял просторную, как мир, Ту, где первокурсниками жили» —

чытае Ларыса Іванова. Яна пранікнёна гаворыць аб пройдзеных студэнцкіх гадах, і ўсім нам стала крыху сумна.

І зноў песня. Спяваем усе. Гэта ж наша песня, і склалі яе нашы п'яцікурсніцы Ала Цітова і Ліля Краўчанка:

Давай, педагог, потихонечку трогай. Истфак свой родной не забудь!

Ці ж можна калі-небудзь забыць гэтыя цудоўныя, непаўторныя гады студэнцкія, сваіх выкладчыкаў, сваіх сяброў?

Былі на вечары і смешныя «непаразуменні», як, напрыклад, «Час перад кросам». У гэтай сцэнацы-жарце паказана, як раптам перад кросам чалавек захварэў і выратаваць яго можа толькі «даведка».

Самы высокі юнак на нашым курсе — Міша Ткачоў. Ён—добры сябра, на цаліне працаваў, валеібаліст добры. А тут яшчэ нас уразіў: так задушыўна заспяваў, што заслухаліся ўсе.

Зноў апладысментамі. Першакурснікі ўручаюць выпускнікам кветкі. Выступае першакурсніца Жана Каўзуновіч. Яна гаворыць, што новае напаўненне з гонарам прынімае эстафету і прыкладзе ўе сілы, каб ва ўсім быць першымі. Горача павіншаваў выпускнікоў дэкан факультэта Пётр Захаравіч Савачкін.

Апошні званок. Ён ніколі не забудзецца...

Нора НЕРАБЕЕВА.

КНИГА ВЫКЛИКАЛА ШЧЫРУЮ РАЗМОВУ

Перад нашым грамадствам цяпер стаіць задача выхоўваць новага чалавека, чалавека, які ў сваім жыцці будзе кіравацца маральным кодэксам будаўніка камунізма. Выхаванне такога чалавека — справа школы, вун, бацькоў, усеі грамадскасці. У рамана «Рассудзіце нас, людзі» А. Андрэеў і паставіў гэтае пытанне. І назвай рамана заклікаў чытачоў выказаць сваю думку пра лёс герояў кнігі.

Студэнты ўніверсітэта адгукнуліся на гэты зылік аўтара і з дапамогай кафедры рускай літаратуры і работнікаў бібліятэкі гэтымі днямі правялі цікавы дыспут па кнізе А. Андрэева.

А. ДРАЗДОУСКІ,
аупрацоўнік бібліятэкі.

НА ЗДЫМКУ: група студэнтаў І курса аддзялення радыёфізікі і электронікі рыхтуецца да экзаменацыйнай сесіі.

Фота В. НАВАЖЫЛАВА.

Сто пяцьдзесят друкаваных аркушаў — такая навуковая прадукцыя за адзін толькі навучальны год і аднаго толькі факультэта — гістарычнага. Тут і зборнік дакументаў «Руска-беларускія сувязі XVI—XVIII стагоддзяў», і падручнік па гісторыі Беларусі для сярэдняй школы, і буйныя манаграфіі па вялікіх праблемах гістарычнай навукі, і асобныя працы па канкрэтных актуальных праблемах даследавання. Усе надрукаваныя матэрыялы атрымалі добрую ацэнку.

У «палку» выкладчыкаў узрасла колькасць вучоных, якія маюць ступені дактароў і кандыдатаў навук, павыслася паспяховасць студэнтаў. Цяпер кафедры ўзялі на ўзбраенне найбольш дзейныя формы работы па падрыхтоўцы высокакваліфікаваных спецыялістаў.

І здавалася, што на партсходзе факультэта, на якім з дакладам аб стане вучэбнай і навукова-даследчай работы ў святле рашэнняў чэрвеньскага Пленума ЦК КПСС выступіў дэкан П. З. Савачкін, м.жволі прагучыць мелодыя самазаспакоенасці. Ганарыцца сапраўды ёсць чым; поспехі ў выкананні дырэктыў партыі на факультэце не малыя. Прадстаўнікі кожнай кафедры маглі б зрабіць па вялікаму садакладу аб сваіх поспехах.

Аднак на сходзе не было н'воднага выступлення-самасправаздачы, не было доўгіх прамоў. Дзелава крытыка, ясныя і чоткія прапановы — вось што было характэрным. І гэта таксама знамянальна, гэта таксама паказчык роста факультэта ў цэлым і яго навуковых кадраў.

Паўсядзённа звярць свой крок з патрабаваннямі жыцця — да гэтага кліча партыя кожнага савецкага працаўніка. Звяраючы свой кампас з задачамі дня, камуністы гістарычнага факультэта гаварылі пра тое, што некаторыя тэмы, узнятыя чэрвеньскім Пленумам ЦК КПСС для даследавання, яшчэ слаба распрацоўваюцца. Актуальнымі з'яўляюцца стварэнне гісторыі гарадоў, калгасаў, прадпрыемстваў, вучучэнне праблем нацыянальна-вызваленчага руху, барацьбы двух ідэалогій. Асаблівую значнасць цяпер набываюць тэматыка барацьбы з перажытка-

мі старога ў свядомасці людзей, пытанні ўмацавання дружбы паміж народамі і інш. Характэрна, што і дакладчык, і выступлюшыя ў спрэчках камуністы гаварылі аб гэтых праблемах не ўвогуле, а канкрэтна ўказвалі на задачы кожнай кафедры. Яны адзначалі, што ініцыятыва навуковых работнікаў у пастаноўцы і даследаванні актуальных тэм горача падтрымліваецца на факультэце, вучоным саветам. Так, ухвалены першыя крокі кафедры новай і найноўшай гісторыі па падрыхтоўцы спекурса аб развіцці і ўмацаванні адзінства краін сацыялістычнай садружнасці, прапановы кафедраў грамадскіх навук па ліквідаванню дубліравання ў выкладанні асобных дысцыплін. Карачей кажучы, на факультэце створаны ўсе умовы для творчай дзейнасці, для новых пошукаў у паляпшэнні вучэбнага працэсу.

Але, бадай, самым знамянальным на сходзе было тое, што камуністы на ўвесь голас загавалілі аб неабходнасці шырокага ўцягнення ў навукова-даследчую работу студэнтаў. Канешне, і раней многое рабілася ў гэтым напрамку. Але трэба было паслухаць выступіўшых — сакратара партбюро Т. І. Прытыцкую, загадчыка кафедры гісторыі БССР Л. С. Абецдарскага, дацэнтаў У. В. Цякунова, Д. Б. Мельцара і іншых, каб упэўніцца, што такой пастаноўкі пытанні раней не было. Зноў жа яна падказана самім жыццём. Трэба, адзначалася на сходзе, каб пытанні навукова-даследчай работы студэнтаў сталі ў цэнтры ўвагі дзейнасці партыйнай, камсамольскай і прафсаюзнай арганізацыі.

У якасці бліжэйшай задачы пастаўлена патрабаванне хутчэй завяршыць арганізацыйны перыяд у стварэнні студэнцкіх навуковых гурткоў, дэталёва разабрацца з курсавымі работамі. Кафедрам належыць дамагацца, каб студэнты смялей былі ў выбары тэм для даследавання.

Сход вызначыў канкрэтную задачу факультэта ў навукова-даследчай рабоце і барацьбе за паляпшэнне вучэбнага працэсу. Прынята добрае рашэнне. За ім павінны пайсці справы.

М. ІВАНОВ.

ЧАС—БАГАЦЦЕ

Калі на горад апускаецца вечар, аўдыторыі ўніверсітэта запаўняюць студэнты-вечэрнікі. Іх сотні у аўдыторыях гэтага вялізнага будынка.

...Адночы пасля званка ў нашу аўдыторыю ўвайшоў прадстаўнік з камітэта камсамола.

— Таварышы! Мне даручана запісаць жадаючых у гурткі мастацкай самадзейнасці, — аб'явіў ён. І замаўчаў.

Маўчалі і мы. І вось чаму. Канешне, сярод нас былі жадаючыя ўдзельнічаць у мастацкай самадзейнасці. Але ў нас вельмі і вельмі мала вольнага часу.

Нам, вечэрнікам, задаюць часта пытанне: «Як вы паспяваеце вучыцца і працаваць, калі адпачываеце?». Яшчэ на першым курсе выкладчыкі нас папярэдвалі: «Вучыцеся размяркоўваць свой час. Час — ваша багацце. Цяне кожную хвіліну». Мы прынялі да ўвагі гэтую парадую, і ўсё ж спачатку нам было вельмі цяжка.

Кожны дзень работа ля стала, ва ўстанове, а увечары — вучоба. Спраў не пералічыш, а потым залікі, экзамены. Паступова выпрацоўваліся вызначаныя навыкі. «Не губляць дарэмна часу», — гэтыя словы сталі дэвізам. Нават на абедзеным перапынку не развітаешся з кнігай.

Цяпер, нягледзячы на сваю занятасць, студэнты нашай групы знаходзяць час, каб пайсці ў тэатр, у кіно, сабрацца разам, пагутарыць, наспрачацца. Аб чым спрачаемся? Ды аб усім: абмяркоўваем апошнія навіны, навінкі літаратуры, спектаклі. Гаворым пра жыццё.

Так і праходзіць дзень: працуем, вучымся, думаем, спрачаемся. І пасля цяжкага працоўнага дня—зноў падручнікі, канспекты, праца. Позна не гасне святло ў пакоях вечэрнікаў.

Галіна ГАРБАТАВА,
студэнтка ввч. адд.
журналістыкі.

Зара свабоды разгараецца

Кенія — краіна, з якой мы, тры студэнты, прыехалі вучыцца ў Савецкі Саюз, больш шасцідзесяці год была англійскай калоніяй. Брытанскі ўрад спачатку накіроўваў у Кенію місіянерскіх прапагандыстаў, каб падрыхтаваць глебу для захопу маёй радзімы. Гэтыя людзі амаль бясплатна куплялі самыя багатыя прыродныя землі. Яны захапілі вялікую частку лепшых земляў, адцягнуўшы кенійцаў на поўдзень або на поўнач краіны — у пустынную частку яе. Многім кенійцам прыйшлося працаваць на англійскіх палатках, атрымоўваючы за сваю цяжкую работу грошы.

Кенійскай моладзі ў той час было цяжка атрымоўваць веды, таму што тады ў краіне было вельмі мала школы. Ды і ў гэтых школах маглі вучыцца толькі дзеці бельх. Для кенійцаў рабілі спецыяльныя школы, але вучылі ў іх вельмі дрэнна. Кенійскаму народу было вельмі цяжка жыць!

Наш прафесар Джэма Кеніята (цяпер прэм'ер-міністр Кеніі) вучыўся ў Англіі. Калі вярнуўся на радзіму, у краіне была створана першая Кенійская Афрыканская партыя, якая ўзначаліла барацьбу з англійскімі захопнікамі. У 1952 годзе пачалося паўстанне пад кіраўніцтвам Д. Кеніята. Актыўна ўдзельнічала ў барацьбе за нацыянальную незалежнасць кенійская моладзь, на чале якой стаяў Дэдан Кімаці. Англічане жорстка падавілі гэтае паўстанне і многіх маладых патрыётаў, у тым ліку і Д. Кеніята, кінулі ў турмы. Многія з паўстанцаў загінулі, але кенійскі народ працягваў барацьбу, якая і прывяла да перамогі.

Цяпер мал радзіма мае свой нацыянальны ўрад. Яшчэ ў 1960 годзе была створана новая, моцная Кенійская Афрыканская нацыянальная партыя, якая і цяпер кіруе кенійскім народам. У гэтую партыю ўваходзіць і арганізацыя моладзі. Моладзь будзе дамы, масты, школы, інстытуты, шмат увагі ўдзяляе адукацыі дзяцей, ліквідаванню неписьменнасці.

Англііскія імперыялісты з усіх сіл стараюцца захаваць свой уплыў у Кеніі. Таму яны пасылаюць многіх кенійцаў вучыцца ў Англію і ЗША, плацілі за гэта вялікія грошы.

Але наша партыя дамагаецца таго, каб моладзь ехала вучыцца ў сацыялістычныя краіны. Гэта было вельмі цяжка зрабіць, бо англійскі ўрад не даваў пашпарты ехаць у гэтыя краіны. Моладзі прыходзілася збіраць грошы, адзенне і ісці пешшу сотні кіламетраў, каб дабрацца да сацыялістычных краін. Цяпер шмат нашых студэнтаў навучаюцца ў Чэхаславакіі, ГДР, Балгарыі, на Кубе і г. д., але больш за ўсё — у СССР.

Я і мае сябры жывём у Мінску і займаемся на падрыхтоўчым факультэце універсітэта. Мы жывём з кубінскімі, в'етнамскімі і савецкімі студэнтамі і жывём вельмі дружна. Нам вельмі падабаецца Беларусь, мы палюбілі наш універсітэт. Тут мацнее вялікая дружба паміж моладдзю многіх краін свету.

Мы вельмі шчаслівыя і ганарымся, што наша краіна 12 снежня атрымала свабоду і нацыянальную незалежнасць. Гэта вялікае свята. Няхай яно будзе не толькі нашым, але і вашым, дарагія савецкія сябры!

Наш штодзённый дэвіз: мір, праца, роўнасць, братэрства, дружба і шчасце ўсіх народаў!

КЕЙГЕ РОБЕРТ,
кенійскі студэнт.

КІНО

Бессмяротнасць —

у служэнні народу

На экранях мінскіх кінатэатраў дзе створаны студыяй «Ленфільм» новы вялікі твор кінамастацтва — фільм «Усё застаецца людзям», пастаўлены рэжысёрам Г. Натансоном па матывах п'есы С. Алёшына.

Фільм «Усё застаецца людзям» пакідае вялікі, хваляючы уплыў сваёй глыбінёй, праудзіваасцю, высокімі мастацкімі вартасцямі і асабліва выдатнай іграй любімага савецкага артыста тэатра і кіно Мікалая Канстанцінавіча Чаркасава.

Кінакарціна апавядае пра савецкага вучонага, закаханага ў навучку, Дронава. Ён цяжка, безнадзейна хворы. Урачы патрабуюць, каб ён спыніў сваю работу і адпачыў хоць год, інакш гэты год можа стаць для яго апошнім. Але вучоны ўжо блізка да сваёй мэты, якой ён прысвяціў сваё жыццё «Калі я, згубіўшы цэлы год, не паспею закончыць задуманую справу, для чаго тады ўсё мае жыццё?» — думае Дронаў. І ён рашыў за апошні год жыцця зрабіць апошні рыжок наперад і перадаць навуковую эстафету сваім вучням. Дронаў пайшоў з жыцця, выканаўшы свой абавязак. Усёй сваёй дзейнасцю ён даказвае бессмяротнасць чалавека.

Савецкі глядач не раз бачыў папулярнейшага артыста М. К. Чаркасава ў ролі вучонага як на экране, так і на сцэне. Але асабліва шматбаковы і глыбокі вобраз савецкага вучонага ён стварыў у фільме «Усё застаецца людзям».

Яшчэ да пачатку здымак фільма М. К. Чаркасаў выступіў у гэтай ролі больш двухсот разоў на сцэне Ленінградскага тэатра драмы імя А. С. Пушкіна. Мінчане не так

даўно глядзелі гэты спектакль па тэлебачанню. Любоў Дронава да навукі, ахвяруючага жыццём у імя таго вялікага адкрыцця, якое ён хоча падарыць людзям, М. К. Чаркасаў перадаў шляхам паказу глыбокай нястрымнасці героя, яго інтэлекта, характара. Паказваючы Дронава буйным планам, рэжысёр Г. Натансон даў глядачу магчымасць зразумець і адчуць усе перажыванні героя, так выдатна раскрытыя М. К. Чаркасам.

Фільм «Усё застаецца людзям» хваляе, прымушае глядача думаць і перажываць. Чалавек усталявае бессмяротнасць сваім жыццём, творчасцю, усім тым, што ён зрабіў для людзей, для будаўніцтва камунізму — вось асноўная ідэя фільма.

Асабліва вялікае выхаваўчае значэнне мае гэты фільм для студэнтаў, будучых вучоных. Фільм «Усё застаецца людзям» павінен ставіць пытанне аб адносінах вучонага да навукі. Навука не дзеля навукі, не дзеля славы, не дзеля нажывы; навука павінна служыць на карысць людзям. Змест фільма, ігра артыстаў, нават сама назва твора падкрэсліваюць думку: «Усё добрае, што ты зробіш у сваім жыцці, павінна належаць людзям, што акружаюць цябе, і будучым пакаленням».

Я вельмі раю тым, хто яшчэ не паглядзеў гэты фільм, абавязкова пазнаёміцца з ім. Ён абавязкова ўсхваляе, пакіне глыбокае ўражанне ў вашай душы.

Мікалай ВЕРЖАХОУСКІ,
студэнт-завочнік.

Шчыра кажучы...

У кожную навучальную ўстанову паступаюць, каб вучыцца — ісціна, якая вядома ўсім. З такой жа мэтай паступалі ва ўніверсітэт і мы, цяпер ужо студэнты трэцяга курса аддзялення журналістыкі. Пачыналі мы з вялікай ахвотай і не меншай цікавасцю: у першыя дні заняткаў у аўдыторыі нават не хапала сталюў і крэслаў. Але з часам запал наш пачаў слабець, а потым многія зусім выдаліся. Не хапіла пораху.

І ўсё ж трэба сказаць, што першы семестр закончыўся для нас паспяхова. З групы ў трыццаць чалавек не здалі экзамена толькі двое. У другім семестры хвароба пачала прагрэсаваць, і ўжо ў чацвёртым семестры сесію не здалі дзесяць чалавек з дваццаці пяці. Прычым большасць па двух прадметах, а Холад і Філімонаў нават па трох. Ды гэта і не дзіўна. Паспех жа на экзаменах поўнасцю залежыць ад таго, як студэнт займаецца на працягу семестра. Не дарэмна ж гавораць: што па-сееш, тое і пажнеш.

Чаму Холад, Філімонаў і іншыя своечасова не здалі, напрыклад, экзамен па гісторыі партыі? З чатырох разоў здачы залікаў і экзаменаў па гэтаму прадмету з першага разу яны здалі толькі аднойчы, а то рабілі і па два заходы. Гэта не простая выпадковасць. На семінарскіх занятках яны былі, як гасці: або не былі падрыхтаваны да іх, або (так было часцей) уцякалі з іх. Выкладчыкі, зразумела, папярэджвалі іх, заклікалі да сумлення студэнтаў, але часта студэнты заставаліся глухімі да разумнага голасу. Вынік не замарудзіў адбіцца...

Не лепш справы і па іншых прадметах. Дзесяць чалавек перадавалі экзамен на гісторыі замежнай літаратуры толькі таму, што яны не палічылі патрэбным прачытаць тэксты вывучаемых твораў. З той жа прычыны некаторыя студэнты пераздавалі і экзамен па гісторыі рускай літаратуры.

Памылак і пралікаў за два курсы намі было дапушчана шмат, і з іх трэба было зрабіць належны вывад.

Ці зроблен ён? Давайце, паглядзім.

Эдуард ЗУБРЫЦКІ

Снягі... Снягі...

Заснежаныя сосны

У цяжкай задуменнасці стаяць

І мараць аб зялёных

Цёплых вёснах,

Што дзесь гасцюць у чужых

краях.

Парой пад ветрам уздыхнуць

глыбока,

Трэці курс некаторыя пачалі з недаравальным раўнадушам: «Ах, абы як...». «Абы як» і прывяло да таго, што Новікава атрымала вымову за сістэматычныя пропускі заняткаў, Філімонаў быў на грані паўторнага навучання на другім курсе за няздачу экзамена па гісторыі КПСС.

Пропускі заняткаў у гэтым семестры прынялі катастрофічны характар. 5—7 студэнтаў — вось звычайная колькасць прысутнічальных на лекцыі, а 10—12 — гэта ўжо свята ў нашай групе, якая налічвае 25 чалавек. Такое ж становішча і з семінарскімі заняткамі.

У гэтым семестры мы пачалі вывучаць палітычную эканомію. Прадмет складаны і вельмі неабходны для нас, будучых журналістаў. Але вось ужо двойчы па віне студэнтаў семінары не адбыліся. 5 лістапада на заняткі прыйшлі толькі 5 чалавек, а 19 лістапада на семінар засталіся тры! А дзе ж, спытаеце вы, астатнія? Некаторыя зусім не з'явіліся. А тыя, хто прыйшоў на першую лекцыю, пайшлі — хто на сустрэчу з пісьменнікамі, хто дамоў.

Наведванне заняткаў стала не абавязковым для многіх студэнтаў нашай групы. Так яны, відаць, рашылі самі. Падрыхтоўка да семінарскіх і практычных заняткаў таксама лічыцца неабавязковай. Вось і атрымоўваецца, што тыя высокія мэты, дзеля якіх мы паступалі ва ўніверсітэт, забыты. Дзяржава траціць грошы, выкладчыкі ўніверсітэта аддаюць нам свой час, а аддача пакуль што вельмі і вельмі малая.

Ці ж можна мірыцца з гэтым?

Іван КАМБАРАУ,
студэнт 3 курса в.ч. адд.
журналістыкі.

АД РЕДАКЦЫІ: Мы звяртаемся да аднакурснікаў Івана Камбарава з просьбай адказаць на пастаўленае ім пытанне. Спраўды, ці можна далей мірыцца з такім становішчам на курсе? Мы верым, што яно не такое ўжо безнадзейнае. Адначасова рэдакцыя просіць студэнтаў-вячэрнікаў іншых факультэтаў расказаць пра палажэнне спраў у іх на старонках нашай газеты.

СПАРТЫЎНАЯ ХРОНІКА

Трапныя кулі хімікаў

Два дні праходзілі спаборніцтвы прафгруп мясцома ўніверсітэта па стралковым спорту. Спаборніцтвы выяўлялі мацнейшых стралкоў з малакалібернай вінтоўкі на 50 метраў і з малакалібернага пісталета на 25 метраў. Кожная каманда была складзена з трох спартсменаў. Усяго ў спаборніцтвах удзельнічалі 54 чалавекі.

Найбольш удала выступіла 1-я каманда хімічнага факультэта, якая заняла першае месца. На другім месцы — 1-я каманда фізічнага факультэта, на трэцім — 2-я каманда хімічнага факультэта. Прызавыя месцы ў асабістым заліку размеркаваліся наступным

чынам. У стральбе з малакалібернай вінтоўкі перамагла бухгалтар мясцома Л. І. Левіна. Яна выбіла 87 ачкоў 10 выстраламі. На другім месцы — асістэнт хімфака С. А. Мячкоўскі — 86 ачкоў, на трэцім — асістэнт хімфака М. Г. Рафальскі — 83 ачкі.

У спаборніцтвах па стральбе з пісталета перамог лабарант фізічнага факультэта А. І. Клімковіч з вынікам 89 ачкоў. Другое і трэцяе месцы падзялілі Л. І. Левіна і намеснік дэкана хімічнага факультэта, кандыдат навук Ф. М. Капцікі. У іх па 88 ачкоў.

На жаль, у спаборніцтвах не удзельнічалі каманды філалагічнага і матэматычнага факультэтаў, а юрыстаў прадстаўляў толькі адзін спартсмен.

А. ЛЫКІН,
галоўны суддзя спаборніцтваў.

Лік у карысць дружбы

У мінулую нядзелю адзін з пакояў інтэрната № 3 быў аддадзены на распараджэнне шахматыстаў. Тут адбыўся матч па шахматах паміж камандамі кубінскіх і в'етнамскіх студэнтаў, што займаюцца ў нас у БДУ, арганізаваны клубам інтэрнацыянальнай дружбы і рэдакцыяй газеты «Беларускі ўніверсітэт». Каманды, у якіх было па 6 спартсменаў, згулялі паміж сабой двойчы, прычым у другі раз жараб'ёўка памяншла супернікаў. Цікавае спаборніцтва закончылася з лікам 7½:3½ у карысць кубінскіх студэнтаў.

Абедзве партыі выйгралі Томас Гіхарра, Эдзі Вал, Арланд Ланда, па адной партыі выйгралі Чан Дай Нгуэн, Чан Хань Май, Нгуен Чонг Бьін і Фрэдзі Кабалерыя. Сустрэча паміж Нгуен Куанг Шынь і Вільфрэда Фернандасам закончылася пасля доўгай і ўпартай барацьбы ўнічыю. Дваццацятая партыя не гулялася.

Усё гэта — тэхнічныя вынікі. Галоўнае ж заключаецца ў самай цёплай, дружалюбнай атмасферы, у якой праходзіла спаборніцтва. Пасля матча абедзве каманды дэмавіліся зноў сустрэцца за шахматнай дошкай — на гэты раз у другім семестры.

Яўген ЛЯХАУ,
суддзя спаборніцтваў.

Рэдактар М. ЮСЬКА.

Адрас рэдакцыі:

Мінск, Універсітэцкі гарадок,
галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсавпрофа.

АТ 04190. Тыр. 2000. Зак. 4609.

Прыз — вудачка

Так, пашанцавала выкладчыку аналітычнай хіміі ўніверсітэта Э. В. Паваркову! У час спаборніцтваў рыбалоў-аматараў на падледнаму лову рыбы на Пleshчаніцкім водасховішчы, арганізаваных Беларускай рэспубліканскімі саветам ДСТ «Спартак» у гонар Дня Савецкай Канстытуцыі, ён апыраўся ўсіх сваіх супернікаў

(а іх было каля 700), выцягнуўшы акулня даўжынёю ў 35 сантыметраў. Пераможцу ўручана грамата і прыз — вудачка.

На здымку: самы прыемны момант для рыбака. Гэта тая самая рыбіна, за якую Э. В. Паваркоў атрымаў прыз.

Фота А. ЛЫКІНА.

Цяжар абтросішы з плеч сваіх.

І доўга-доўга цуецца навокал

Глухі трывожны пошум іх.

З вясной чакаюць хуткага

спаткання,

Калі жаўрук пачне дгары

звінець...

Вось так і чалавек у краі дальнім

Упарта сніць аб роднай старане.